

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

НАУКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ

Хай живе Союз Радянських Соціалістичних Республік — твердиня дружби народів нашої країни, незламний оплот миру в усьому світі!

За наукові КАДРИ

Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому та місцевому Одеського Державного Університету ім. І. І. Мечникова

№ 34 (508)

Середа, 7 жовтня 1956 року

Ціна 20 к.

Мих. ЛЕВЧЕНКО

ЧЕРВОНИЙ РІДНИЙ СТЯГ

Коли «Аврора» постріл громовий
Послала весни сповістить над
світом,
Не штурмував тоді я «Зимовий»
І перед «Смольним» не схилився
з привітом.
Мене на світі не було в той день...
І шкодувать доводиться і досі,
Що не строчив із «Максима»
пісень
У ту бурхливу петербурзьку осінь.
Та кажуть люди —
(і це може й так) —
Мій перший крик з селянської
стодоли
Прийшов вітати —
(щастя добрий знак!) —
Іван Рижов —
балтієць із «Аврори».

Не знаю, як зайшов він до села,
Де притулилась трудівницька
хата...
Колісці усміхнувшись здали,
Зняв орден із потертого бушлата
І дав поцілувати малюку
Червоний прапор рідного загону...
І за здоров'я, за судьбу легку
Він навіть випив чарку самогону...
Такий пустили люди поговор,
Якого я ніколи не забуду.
Багато днів промчалось з тих пір,
Змітаючи з землі останки бруду...
Та як хотілося б зустріти вас,
Рижов,

І розповісти щиро при нагоді,
Що не толчу я марно підшов,
Крокуючи в життєвому поході.
Що ваш вогонь у серці я зберіг,
Що він в мені —

у крові і у плоті...
Багато нам сходити ще доріг
На радість друзям і на зло підлоті.
Та де б не йшов —

червоний
рідний стяг,
Піднесений у гromі листопаду,
Весняним сонцем озаряє шлях,
Дає натхнення,
силу
і пораду.

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

4 листопада в Державному академічному театрі опери та балету відбулися урочисті збори професорсько-викладацького колективу, студентів та адміністративно-господарських працівників університету. Із доповіддю — «39-ті роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції» виступив ректор університету, доктор біологічних наук, професор С. І. Лебедев.

Із словами гнівного протесту проти агресивного нападу Англії, Франції та Ізраїлю на Єгипет виступили член-кореспондент Академії наук УРСР, проф. В. П. Цесевич, аспірант В. Фашенко, студентка Т. Ніколайчук, що працювала на збиранні врожаю на цілнинних землях, студентка-китайка Чжу Лі-Лань, що навчається на хімічному факультеті.

Після урочистої частини відбувся великий концерт. Успішно виступав ансамбль пісні та танцю Одеського військового округу.

ВСЕНАРОДНЕ СВЯТО

Тридцять дев'ять років пройшло з з'їзду відкрили нові перспективи першого часу, як трудящі нашої країни здійснили Велику Жовтневу соціалістичну революцію, яка поклала край пануванню капіталістів і відкрила нову епоху в історії людства — епоху торжества соціалізму і комунізму.

Відзначаючи славетні роковини пролетарської революції, радянський народ, а разом з ним і все прогресивне людство, звертають свої погляди до створеної і виплеканої великим Леніним Комуністичної партії Радянського Союзу, яка була, є й буде єдиним володарем думок і сподівань, керівником і організатором радянського народу на всьому шляху його боротьби за світле майбутнє. Самовідданою титанічною боротьбою за свободу і щастя людства Комуністична партія заслужила безмежну любов і довір'я трудящих. Вони бачать в ній розум, честь і совість нашої епохи. Загартована в боях під керівництвом великого Леніна і ленінського Центрального Комітету, КПРС є натхненником і вождем радянських людей.

Тридцять дев'ять роковин Великої Жовтня радянський народ зустрічає в особливих умовах. Нинішній рік ознаменувався видатною історичною подією — в лютому відбувся XX з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу.

XX з'їзд КПРС поклав початок новій історичній смузі в суспільно-політичному розвитку. З'їзд озброїв радянський народ величезним планом комуністичного будівництва. Рішення

перед міжнародним комуністичним і робітничим рухом, перед всіма прогресивними силами, які борються за відвернення нової війни, за свободу і незалежність народів.

Здійснюючи історичні рішення XX з'їзду КПРС, наш народ в обстановці могутнього піднесення трудової і політичної активності успішно бореться за виконання плану першого року шостої п'ятирічки, за всемірний розвиток всіх галузей народного господарства і дальше підвищення свого матеріального добробуту і культурного рівня.

Самовіддана праця радянських людей дає чудові результати. Соціалістична промисловість СРСР добилася в біжучому році нового значного росту і покращення якісних показників в своїй роботі. Про те, якою могутньою стала наша промисловість, говорить хоча б такий факт — тільки за 9 днів вона дає зараз примірно стільки продукції, скільки давала промисловість дореволюційної Росії протягом року. Наша могутня соціалістична держава має тепер всі необхідні умови, щоб на шляху мирного економічного змагання в найкоротший термін вирішити основне економічне завдання СРСР — догнати і перегнати найбільш розвинені капіталістичні країни по виробництву на душу населення.

Внаслідок проведення дійових міроприємств по піднесенню сільського господарства, в цьому році зібраний небувалий врожай зернових та інших

продовольчих культур. Такої кількості хліба, яка уже зараз заготовлена, наша країна ще ніколи не мала. Великих успіхів досягнуто в освоєнні цілнинних і перелогових земель. За короткий строк освоєно 35,5 млн. гектарів цілини і перелогів — площа величезна навіть для масштабів нашої неосяжної країни.

В цьому році успішно здійснюються вказівки XX з'їзду нашої партії про всемірне підвищення матеріального добробуту і культурного рівня радянського народу. Пройшло лише трохи більше півроку, а як багато зроблено за цей час!

Робітники і службовці тепер в передвхідні і в передсвяткові дні працюють на дві години менше, робітники-підлітки мають шестигодинний робочий день. З 1-го жовтня вступає в дію новий закон про пенсії, який корінним чином поліпшив пенсійне забезпечення радянських людей. Підвищується заробітна плата низькооплачуваним робітникам і службовцям, скасовано збирання прибуткового податку і податку на холостяків, одиноких і малосімейних громадян з робітників і службовців, які одержують заробітну плату до 370 крб. на місяць.

Велику турботу партії і уряду відчувають також працівники і студенти вузів. В цьому році значно розширена сітка вищих навчальних закладів, багато нових вузів відкрито на сході нашої країни, збільшилися асигнування, які відпускаються за бюджетом на розвиток науки. Пар-

тія і уряд прийняли ряд постанов про поліпшення організації учбового, наукового процесу в вузах, про підвищення відповідальності наукових працівників за якість їх роботи, про наближення науки до потреб народного господарства. Студенти вузів відчують турботу про їх матеріальний добробут: скасовано плату за навчання і запроваджено новий порядок виплати стипендії.

Одеський державний університет ім. І. І. Мечникова посідає гідне місце серед вузів нашої країни. В цьому році поживалась наукова робота кафедр, студенти досягли значних успіхів в опануванні марксистсько-ленінською теорією і окремими дисциплінами, які входять в учбовий план. Поліпшилась організація учбового процесу, значно більше уваги приділяється тепер самостійній роботі студентів, краще працюють кабінети і лабораторії. Університет бере участь в бурхливому житті нашої країни не тільки науковими дослідженнями і сумлінним навчанням, а й конкретно діловою допомогою трудівникам соціалістичних ланів. Організовано і завзято працювали студенти і викладачі університету на цілнинних землях і на збиранні кукурудзи в Іванівському районі нашої області.

Наше завдання — не зупинятися на досягненнях, всіма силами боритися за подолання недоліків, які ще є в нашій роботі. Невпинними творчими зусиллями введемо Одеський університет в число передових вузів нашої країни.

Хай живуть 39-ті роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції!

ЮНАКИ І ДІВЧАТА! ВИВЧАЙТЕ ДОСЯГНЕННЯ ПЕРЕДОВОЇ НАУКИ І ТЕХНІКИ!

МІТИНГ ПРОТЕСТУ

Вчора в актовому залі Одеського університету відбувся багатоголосний мітинг протесту проти агресивних дій Англії, Франції і Ізраїлю проти свободолюбного єгипетського народу.

На трибуні — професор Елькін.

— Ми, викладачі, студенти, технічні працівники,—говорить т. Елькін,—зібравшись на мітинг протесту проти агресивного нападу Англії, Франції та Ізраїлю на волелюбний народ Єгипту, приєднуємо свій голос протесту і засуджуємо збройну агресію паліїв нової війни. Ми вимагаємо негайного припинення воєнних дій проти Єгипту, виводу військ інтервентів з єгипетської території

— Мир і справедливість на Близькому і Середньому Сході буде відновлено, — говорить студент, учасник Великої Вітчизняної війни тов. Савченко. — Весь радянський народ глибоко схвилюваний і обурений англо-французькою агресією проти Єгипту, бомбардуванням Каїра, Александрії, Суєца. Ми висловлюємо дружні почуття до єгипетського народу, який мужньо захищає свою незалежність і свободу.

— Англо-французька агресія, — говорить доцент університету тов. Збандуто, — спрямована на те, щоб вирити Суецький канал з рук Єгипту, відновити на Близькому і Серед-

ньому Сході колоніальний режим. Але ця авантюра зазнає краху. Народи світу — на боці Єгипту в його справедливій боротьбі за суверенні права, за повну незалежність країни. Ми вимагаємо негайно припинити війну проти єгипетського народу.

Учасники мітингу прийняли резолюцію, в якій вимагають негайного припинення воєнних дій проти Єгипту, виводу військ інтервентів з єгипетської території.

З БЛОКНОТОМ ПО ФАКУЛЬТЕТУ

(РЕПОРТАЖ)

Нещодавно в аудиторіях та кабінетах історичного факультету панувала тиша і спокій. Безлюдно було в коридорах: навіть дзвоник з лекції не викликав відповідної реакції. Якийсь жартвник навіть запевняв, що своїми очима бачив на двірках деканату лаконічне оголошення: «Факультет закрито, всі поїхали до колгоспу».

Та ось минув місяць, і картина зовсім змінилась. На всіх поверхах пожававлення та тіснота: адже кількість студентів факультету збільшилась до 486 чоловік — для історичного факультету це велика цифра. — Тісно, зате тепло, — кажуть історики, і дійсно, в цей невеликий проміжок часу новачки, переведені з педнів, привчалились до нової обстановки і між ними та старожилками зав'язалась тісна дружба.

Своє знайомство з Одесою студенти ІV курсу «Б» почали з середньої школи, де вони проходили педпрактику. З перших же днів вони потрапили у вир шкільного життя. Уроки, виховні години, екскурсії в музеї, театри, шкільні вечори... Тут, на практиці, виявились наслідки сумлінної праці багатьох студентів в педнів. На «відмінно» провели залікові уроки студенти Козловський, Згурський, Любонь, Гейко та ін. Цікавий вечір організували вони на тему: «Молодь світу в боротьбі за мир», на який запросили студентів з Польщі.

— Практика закінчилась, і у нас є деякі зауваження щодо організації роботи практикантів,—говорить комсомольський організатор В. Коноук. — Бажано, щоб на час педпрактики в одному з кабінетів факультету була зібрана вся необхідна методична та фахова література. Це сприяло б кращій підготовці студентів до уроків, і вже цього року наслідками таких заходів змогли б скористуватися студенти ІV курсу «А».

Педагогічна робота — це наша майбутня спеціальність, і на неї, звичайно, вже зараз треба звернути найбільшу увагу. Та не слід забува-

ти і про наукову роботу. В центрі уваги наших науковців зараз стоїть створення на факультеті археологічного музею. До 1923 року цей музей містився у теперішньому приміщенні студентської читальні. Великим ентузіастом цієї справи був доцент М. Ф.

колектив, чергуватися будуть лише редактори. Створено декілька виділь: партійного та комсомольського життя, сатири та гумору тощо. Це, безперечно, буде сприяти піднесенню бойового духу та оперативності газети. До Жовтневих свят вийде перший номер, який висвітлить звітно-виборчу кампанію на факультеті.

Навкруг — не сопок краєвиди
Красуються в пшеничнім плесі,
Тепер мені привітно кидати
Свій погляд сонячна Одеса.
Я мій дім — не поле Казахстану,
А наш студентський гурток;
І ранком треба не до стану,
А вже на лекції спішити.
І цілий день не гул мотора
Мене хвилює та тривожить

А сторінки невпинно вторгати
Свій шерхт, із пшеничнім схожий.
І не штурвал в руках тримаю,
А зброю звичну — авторучку;
І спати вертаюся трамваем,
Що мчить нас тихо і нервово.
Іде про нові турботи мова
(вже на пшеничній не зважано),
Тепер екзаменні зимові
Шумлять багатим урожаєм.

В. ЗІНЧЕНКО.

Болтенко. В 1948 р. він порушив клопотання про повернення університетові частини експонатів музею, що зберігалися в Одеському археологічному музеї. Експонати були позернені, і зараз група студентів на чолі з доцентом М. С. Синициним приступила до їх вивчення, сортування та класифікації. Намічається створити відділ епіграфіки, нумізматики та ін. Треба гадати, що новий 1957 рік буде відзначено відкриттям цього музею.

Знаюмлячись з новинами на історичному факультеті, ми подивились, як буде працювати цього року газета «Історик». Інтерв'ю з цього питання ми одержали у тов. Михайлюка. Ось що він розповів:

— Тепер організаційна побудова газети буде дещо іншою, ніж того року. Тоді ми мали 2 зміни редакції, які по черзі випускали всі газети. Зараз ми створили єдиний редакцій-

теті, вмістять кореспонденції та фотографії а колгоспів Іванівського району та цілини.

Останнє, на чому хочеться зупинитися в нашому репортажі,—це спортивна робота. Тепер є всі підстави гадати, що історичний факультет займе визначне місце в спортивному житті університету. На І курсі та серед колишніх студентів педнів багато розрядників та ентузіастів спорту. Пожававили свою діяльність і наші старі спортсмени. На І, ІІ та ІІІ курсах створені команди волейболістів, створюється команда баскетболістів. За ініціативою голови шахової секції Т. Тіткова проводиться факультетський шаховий турнір. Заздалегідь вітаємо його переможців.

О. ГОНТАР.

ВОЛОДИМИР ПЛАТОНОВИЧ ЦЕСЕВИЧ

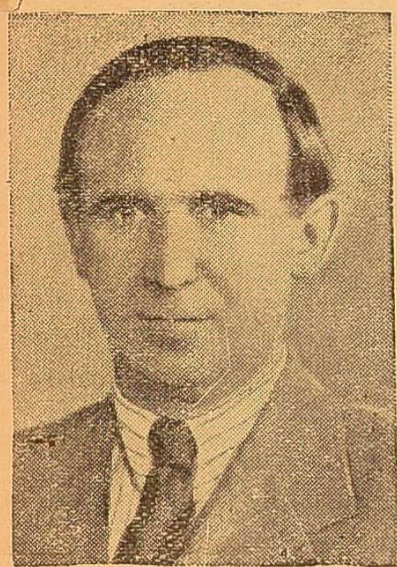
Одним з провідних, найбільш крупних вчених нашого університету є член-кореспондент АН УРСР, доктор фізико-математичних наук, професор Володимир Платонович Цесевич.

В. П. Цесевич народився 11 листопада 1907 року в Києві, в сім'ї відомого російського артиста Платона Цесевича. З дитинства Володимир Платонович пристрасився до астрономії. Свою наукову діяльність він почав дуже рано — в п'ятнадцятирічному віці, — коли захопився спостереженнями перемінних зірок.

З 1923 року з спеціальної преси почали з'являтися роботи Володимира Цесевича з астрономії. З того часу і до тепер В. П. Цесевич опублікував 130 наукових статей, біля 400 заміток з результатами спостережень і 7 книг та брошур.

Коло наукових інтересів професора Цесевича дуже широке. За свою тридцятирічну наукову діяльність він займався багатьма питаннями астрономії, вирішуючи як практичні, так і теоретичні завдання, але одній галузі астрономії Володимир Платонович віддав своє серце — перемінним зіркам.

В цій важливій галузі астрономії В. П. Цесевич є крупним авторитетом не лише в межах Радянського Союзу, але й в міжнародному масштабі. У співавторстві з віце-президентом всевітньої астрономічної спілки професором Кукаркіним, членом-кореспондентом АН СРСР про-

фесором Паренго, членом-кореспондентом АН СРСР Зверевим і професором Мартиновим В. П. Цесевичем створена дуже цінна трихотомна монографія «Перемінні зірки». По повноті обсягу матеріалу і по глибині його викладу цей труд — єдиний в своєму роді. Професор Цесевич є автором таблиць фотометричних фаз, без яких неможливі зараз дослідження затемнених перемінних зірок. Володимир Платонович провів сотні тисяч спостережень величезної кількості перемінних зірок, обробив ці спостереження і опублікував наслідки, які зайняли три томи відомостей Астрономічної обсерваторії ОДУ (біля 40 друкованих аркушів).

В 1951 році Держтехзнав випустив книгу В. П. Цесевича «Что и как наблюдать на небе». Книга ця, обсягом в 25 друкованих аркушів, швидко завоювала популярність у всіх, хто цікавиться астрономією. В 1955 році, доповнена, вона вийшла другим виданням. В 1957 році, в день свого п'ятдесятиріччя, професор Цесевич зможе відсвяткувати й 25-річчя науково-організаторської діяльності.

В 1932 році він був вченим секретарем Ленінградської астрономічної обсерваторії. З 1933 по 1937 рік В. П. Цесевич був директором організованої ним Сталінградської астрономічної обсерваторії, в період з 1938 по 1941 рік В. П. Цесевич — декан фізико-математичного факультету Ленінградського педагогічного інституту ім. Покровського.

Евакуйований на початку 1942 року з обложеного Ленінграду, професор Цесевич призначається на посаду заступника директора Одеського технологічного інституту харчової промисловості по навчально-науковій роботі в Сталінграді. У важку для Батьківщини годину Володимир Платонович Цесевич вступає в ряди Комуністичної партії, щоб мати можливість активніше брати участь в боротьбі за комунізм. Разом з інститутом Володимир Платонович приїхав в 1944 році у звільнену Одесу і з того часу скеровує астрономічну думку в нашому місті.

Володимир Платонович володіє да-

ром лектора. Мені неодноразово доводилося чути гарні відгуки студентів, які слухали його лекції.

Лекції професора Цесевича захоплюють аудиторію, розкривають перед слухачами широку перспективу розвитку науки. За післявоєнні роки 17 випускників ОДУ і аспіранти кафедри астрономії успішно захистили кандидатські дисертації на астрономічні теми. Здається, немає в країні такої астрономічної установи, де б не працювали наші вихованці. Всі вони завжди з полякою згадують свою «alma mater» і не мають долю своїх теплих почуттів адресувати професорові Володимирові Платоновичу Цесевичу.

Під керівництвом професора Цесевича Астрономічна обсерваторія ОДУ перетворилася в серйозну наукову установу. Можливості нашої обсерваторії були враховані при розробці плану проведення Міжнародного геофізичного року. Обсерваторія університету постановою уряду призначена головною установою (тобто керівником) з теми «Вивчення метеорів» по програмі Міжнародного геофізичного року. Безсумнівно, що ми устояли цієї честі, головним чином завдяки тому, що на чолі обсерваторії стоїть крупний вчений, відомий далеко за межами нашої Батьківщини, професор Володимир Платонович Цесевич.

Доцент А. ШУЛЬБЕРГ.

ВETERАНИ ПРАЦІ

Будьте такими, як вони

З 1-го жовтня пішли на пенсію по старості два кадрових робітники ботанічного саду тт. Пізанов С. С. та Пашута Г. Ф., які довгий час добросовісно працювали в ботанічному саду.

Сидір Соломонович Пізанов понад 30 років з весни до глибокої осені працював садівником, а взимку — кошегаром, сам опалював всі оранжереї. Ніколи ні садовода, ні адміністрації ботсаду не мали приводу турбуватися про ділянку, де працював Сидір Соломонович.

Останні 14 років Сидір Соломонович працював старшим садівником.

Ганна Філімонівна Пашута проработала в ботсаду з перервами понад 20 років. Вона пройшла шлях від садового робітника та старшого садівника. Працюючи садовим робітником, Ганна Філімонівна завжди сумлінно ставилась до всіх доручень з боку садовода або наукових працівників. Ніколи ніхто не чув від неї «я не можу» або «я не хочу цього робити». Тому адміністрація ботсаду висунула Ганну Філімонівну на посаду старшого садівника.

Зараз Сидір Соломонович та Ганна Філімонівна заслужено відпочивають. Молоді садові робітники, які заступили їх місце, повинні так само, як вони, любити наш ботанічний сад і в роботі своїй наслідувати приклад тт. Пізанова та Пашути, бути такими ж старанними і сумлінними працівниками.

БОЛТЯН.

В ГОСТЯХ У СТАРОГО ДРУКАРЯ

В 1903 році 15-річним хлопчиком прийшов в «Южнорусское общество печатного дела» Трохим Степанович Румянцева. Його прийняли учнем в друкарню. А в 1909 році він вже самостійно працював у крашій в Одесі друкарні Фесенка.

Так розпочався великий трудовий шлях друкаря університетської друкарні, прекрасного майстра своєї справи Трохима Степановича Румянцевца.

В теплій затишній кімнаті розмовляємо ми з Трохимом Степановичем, який місяць тому став пенсіонером. Спокійно, неквапливо тече його розповідь, яку час від часу переривають «виступи» влучки Трохима Степановича, двохричкої Людочки, якій приходить в голову то щось нам проспілкувати, то прогавкати.

Трохим Степанович згадує імперіалістичну війну, фронт, поранення, роботу після лікування в штабі військової округи, в Одесі.

— В жовтні 1917 р., — з гордістю каже він, — ми, друкарі, разом з працівниками штабу першими вийшли на вулиці Одеси з червоними прапорами.

— В 1918 р. в Одесі виходила газета «Известия», в 20-ті роки розпочала працювати редакція газети «Чорноморська комуна», пізніше — «Большевистское знамя». Мені довгий час довелося працювати в цих газетах.

— Трохим Степановичу, а з якого часу Ви працювали у нас, в університеті? — цікавимося ми.

— З 1947 року. Майже десять років працював тут. До війни друкарня університету містилася на вул. Пастера, 29, там, де зараз гуртожиток Тікаюча в 1944 р. з Одеси, фашисти вивезли друкарню. Пізніше, коли на книжній фабриці стали старі, виведені з ладу машини замінювати новими, старі машини повикидали на смітник. Час був важкий, дістати для університетської друкарні нову машину було неможливо, а працювати необхідно. І ось ми вирішили взяти одну з старих машин з книжної фабрики, відремонтувати і якось працювати на ній, поки нам не прийдуть нову. Так і зробили. Спочатку не було струму, крутили машину вручну, і набір був ручний. Потім поставили мотори, привезли лінотип. Робота пішла жвавіше.

— Між іншим, машина, яку ми повернули до життя, працює й досі, хоч слід би вже їй дати спокій, замінити новою.

— Яка ж у Вас пенсія, Трохим Степановичу? Вистачить Вам її?

— Так, пенсія у мене немала — 764 крб. Значить старість моя забезпечена, та й влучки на гостинці вистачить, — жартуючи, закінчив Трохим Степанович і ласкаво поглянув бленьку голівку шумливі Людочки.

Моя перша зустріч з радянськими людьми

Дійсно, в житті людини бувають такі переживання і хвилювання, які назавжди залишаються в глибині душі.

Це трапилось в 1943 році в маленькому чорногорському селі в самий жорстокий розпал війни, коли я зустрівся вперше з радянською людиною.

Це був чудовий липневий день, коли в Чорногорії буває велика спека. Тоді я вчився в початковій школі. Як і всі хлопчики цих країв, я теж був пастишком.

Сонце швидко ховалося за гори, на землю спускався вечір, обгортаючи своїм темним плащем гори Чорногорії. Разом зі своєю сестрою я йшов по вузькій стежці, від якої недалеко були німецькі бункери. Раптом хтось покликав нас, і ми не зрозуміли добре, якою мовою. Незабаром ми побачили незнайому людину, посміхнувшись якої її голос та добрі очі здалися чомусь дуже близькими нам. Солдат ступив вперед і, оглянувшись навкруги, сказав нам тихо сербською мовою: «Здраво, здраво друзі».

Мені радянського солдата я не пам'ятаю, але його добре обличчя надовго запам'яталося мені. Коли я прощаваюсь з радянським тозарищем, він сказав мені, що після закінчення війни я повинен поїхати в СРСР, в Москву, про яку він нам багато розповідав.

Пізнавши ми з сестрою довідалися, що наш радянський товариш разом з чорногорськими партизанами бився за звільнення моєї рідної Чорногорії і неодноразово був нагороджений за свої доблесні подвиги.

Минали роки, і я все мріяв, щоб здійснилися слова мого близького друга. З 1951/52 до 1955 р. я вчився в Будапешті, в інституті ім. В. І.

Леніна, де знову зустрівся з радянськими людьми. Директором інституту був професор Краєвський. Виявивши нас і відомий професор філософії Фомін та інші вчені, які, не шкодуючи сил, передавали свій великий досвід і знання угорській молоді.

Ми в інституті серйозно займалися і вивчали мову великого Леніна, Пушкіна, і я, дорогі друзі, щасливий, що, хоч погано, але зможу розповісти про свої почуття, про любов, яку почувують мільйони людей до радянського народу, до радянської молоді.

9-го червня 1956 р. здійснилася моя давня мрія. Я дістав можливість поїхати в Радянський Союз і ще ближче познайомитися з радянськими людьми, які будують комуністичне суспільство.

Я недавно серед вас, але можу сказати, що почував себе, як дома. Багато я чув і читав про радянських людей, а зараз щасливий, що сам маю можливість переконатися у безмежній широті душі радянської людини, її скромності і прагненні до зла.

В. РОДОВАН, студент І курсу історичного факультету.

ДРУЖБА ГАРТУЄТЬСЯ В ПРАЦІ

Зараз, коли пишеться ця замітка, доводиться перебирати в пам'яті весь минулий рік: всі суперечки, малі і великі, всі наш багатоглибинні комсомольські збори, взагалі,—наше повсякденне життя.

Попробуємо все ж просто розповісти головне з того, що робилось за минулий рік на курсі.

Перше, за що ми взялись, як слід, це за зміцнення співдружності в роботі старости, комсорга і профорга, розуміючи, яке важливе значення має ця співдружність.

Вони працювали найкраще

На це наголошували в своїх порадах і старші товариші. Ця єдність дій давалась нелегко, зате, коли вона вже встановилась в тій чи іншій мірі, результати дали про себе знати. Різно скоротилась кількість пропусків, поліпшилась успішність.

На боротьбу за кращу успішність, проти прогульників постанала біль-

шесть студентів. Тому бурхливіше, ніж на інших курсах, проходили комсомольські збори групи, відчутні були результати.

Йшлося за честь курсу.

Допомагало більшому згуртуванню студентів і те, що ми були разом не тільки в аудиторіях. Спільні походи в кіно, театр, екскурсія на кіностудію—так жив наш колектив, вірили,—так він народжувався у спільній праці і у спільному відпочинку.

Це допомогло нам пройти великі випробування цього літа. Відмінна

«До побачення, Іванівко! Повертаємось в рідний університет»

ленькі товариші. Багато довелося попрацювати, борючись з своїми недарями і прогульниками.

Колектив наш ще не сформувався, як слід, він ще, як кажуть, кипить і піниться. І багато ще треба затратити праці, щоб цей потік дав потрібну енергію.

Так жили ми в боротьбі з труднощами, так живемо і житимемо, пам'ятаючи, що в боротьбі за колектив — щастя.

В. МОРОЗ, студент ІІ курсу філологічного факультету.

Г. ШЕНДРИК

Казахстанський вечір

Тихий вечір. Місяць світлолодий Сяйво ле на росах поля. За вікном лунає пісня-птиця, Дихає натруджена земля.

Той же вечір, що й на Україні. Тут Дніпро, здається,—лиш ступи. Навіть пісня українська лине. Хоч навкруг казахські степи. Відчуваю тут себе, як дома. Все до мене дружньо промовля, Все звичайне рідне і знайоме.

Бо це наша, це моя земля. (Казахстан).

Тільки захід темномолочивий У далеких сопках догоряв, Одягав він свій костюм святковий І кудись шовчовора зникав. Повертався, як півні вже співали, Й ніяково усміхався нам... Ні про що ми в нього не питали, Прийде час—він все розкаже сам. (Казахстан).

Працівники науково-дослідних і вищих учбових закладів! Творчо розвивайте радянську науку, поліпшуйте підготовку спеціалістів, підвищуйте роль науки в технічному прогресі нашої країни!

Працівники народної освіти! Підвищуйте якість навчання і виховання дітей, боріться за політехнізацію школи! Виховуйте дітей в дусі любові і відданості Радянській Батьківщині!

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

ЛІТСТУДІЯ ЗАГОВОРИЛА

25 жовтня цього року відбулося перше засідання літературної студії нашого університету. На думку всіх присутніх, давно вже не було на студії демонстрування поетичної продукції в такій різноманітності, кількості та якості. Склалося цілком реальне враження, ніби на слухачів дихнуло чимось новим, свіжим, бадьорим, юнацьким.

Хороші вірші прочитав студент І курсу філологічного факультету В. Березівський, який до того ж ще й уміє читати вірші, а це рідкісне явище серед поетів. Березівський, видно, шукає свого поетичного голосу і, здається, стоїть на правильному шляху. Вдало Березівський використовує народно-пісенні мотиви у вірші про дівчину-подолянку.

З новими віршами виступили наші старі знайомі: В. Зінченко, В. Мороз, Г. Шендрик, А. Ярмольський та В. Домрін.

В порівнянні з минулим роком помітно творчий ріст цих початківців. Це видно особливо на віршах Шендрика, Зінченка, Домріна. У віршах А. Ярмольського ще до цього часу переважають мотиви страждання, болю й сліз; оптимістична, життєстверджуюча тема ще не стала, на жаль, лейтмотивом його творчості. На це неодноразово вказували Ярмольському старші товариші, але він ще не знайшов у собі сили, щоб кинути цей хибний творчий шлях.

Добре володіє віршем В. Домрін, збірка якого, між іншим, виходить в

Ан. БОРТНЯК

ПРИРОДА

Навколо все шумить, співає,
Навколо — цвіту-аромату!
І дихає життям багатим
Природа, щедра і безкрая.
Внизу зелена і волога
Коврами стелиться долина.
Із гордим поглядом шипшина
П'є воду із струмка живого.
А цінії неповороткі
Убрали в різнобарвні шати,
І чорнобривчики-малята
Кивають поглядом солодким.
І тільки сохне, помирає
Бузок відцвілий біля хати.
Одному важко помирати,
Коли навколо все співає.

НА КАНІКУЛИ

Обдивляється, усміхається,
Міря кроками битий шлях,
До села свого наближається
З чемоданчиком у руках.
Бо машини тут ждати ніколи:
З нетерпінням же дома ждуть.
Поспіша юнак на канікули,
Прямо з поїзда — і у путь.
А для нього що — кілометри ці?
Тут родився він, тут мужнів.
І записано навіть в метриці,
Що господар він цих полів.
Перші хати вже появилися,
Заискрилась в ставку вода...
Мати з радості прослізилася —
Біля хвіртки он вигляда.
Ще не раз вона виглядатиме,
Поки весело за селом
До села свого поспішатиме
Молодий стрункий агроном.
І огляне він кілометри ці —
Тут родився і тут мужнів.
Тож записано навіть в метриці,
Що господар він цих полів.

наступному році в Одеському видавництві.

Величезне враження на слухачів справили вірші кандидата філологічних наук Михайла Олександровича Левченка, керівника літературної студії. Патріотизм, ліричність, образність, емоційність — такі основні риси прочитаних ним віршів. М. О. Левченко вміло поєднує громадське й особисте, майстерно використовує художній засіб зіставлення (минуле й теперішнє). Поет відчуває себе господарем життя, будівником комуністичного суспільства. Вірші М. О. Левченка дістали загальне схвалення.

Доцент В. З. Несторенко, який виступив після читання віршів студійцями, запропонував видавати рукописний журнал студії. Цю пропозицію було схвалено. Доцент М. В. Павлюк теж підтримав цю пропозицію. Висловивши велике задоволення від слухання творів початківців, він побажав їм дальших успіхів.

Єдиним недоліком засідання було те, що, крім поезії, не було прочитано жодного прозаїчного або драматичного твору. Бюро літстудії оголосило прийом творів різного жанру для рукописного журналу.

Лід рушив! А з ним рушило і життя студії. Від нас, студійців, залежить подальша робота, яку треба зробити цікавою і корисною, щоб завоювати любов і авторитет у читачів.

Щасливої дороги, студійці!
М. ІЛЛЯШ.

Віталій БЕРЕЗИНСЬКИЙ

СВІТАНОК

Ледь гойднув вітрець тополю,
розчесав туман навкруг.
Я люблю, люблю до болю
край подільський, скелі, Буг.

Як пониже перший промінь
світанкову синь води —
ранок виплескає гомін,
забринить на всі лади.

Встанеш ти, кохана, зранку,
розрум'яниться лице...
Подоляно! Подоляно!
Ніжну пісню вітерцем

я пришлю, пришлю до тебе.
Будуть заздрить солов'ї,
як в полях під рідним небом
ти співатимеш її.

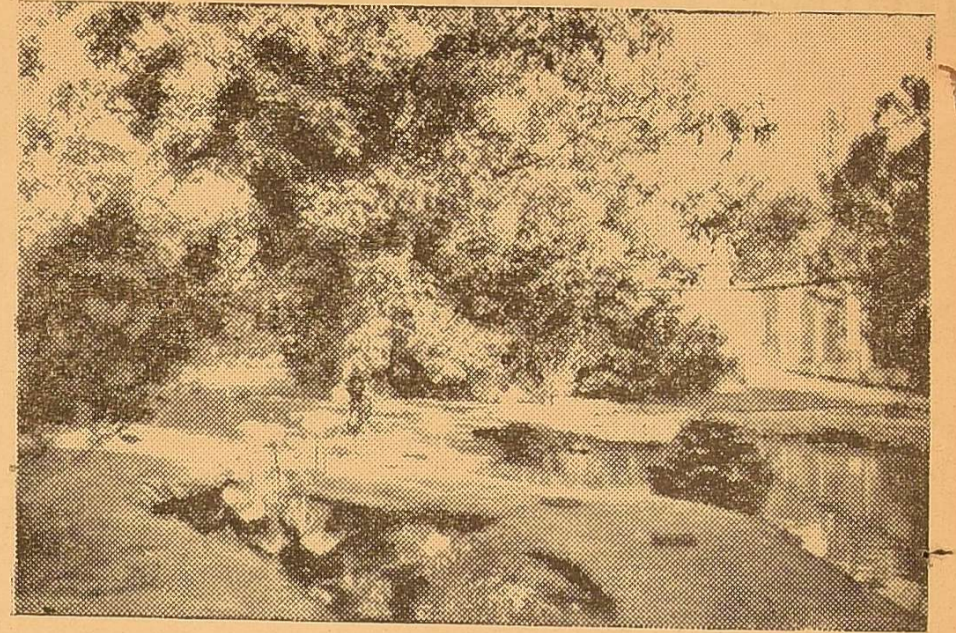
ХЛОПЧИК З МЕДАЛЛЮ

В скверіку зеленому міському,
де рої дівчаток і хлоп'ят,
я сподобавсь хлопчику малому,
він підбіг, стояв хвилини із п'ять.

Хворого приніс мені горобчика,
перепита ніжка, дуже жаль.
А на грудях у малого хлопчика
тагова заношена медаль.

...Знаю: батько твій пройшов
немало
фронтових доріг. Він був в боях,
щоб твоє дитинство виростало,
як весною квіти у галях.

І відзнаки, видиті з металів,
він, як пам'ять синові, зберіг.
«Ти й свої носитимеш медалі
за буремність трудових доріг!».

Юрій ВАРВАРЕЦКИЙ

ТЫ ЗНАЕШЬ САМА

Ты ведь знаешь сама, что тебя
я люблю,
И не надо ни пламенных клятв,
ни письма...
Если чувства я трепетно в сердце
таю,

Это — робость моя. Ты ведь
знаешь сама.
Ты ведь любишь сама... И когда
мы вдвоём,
Я читаю любовь в каждом взгляде
твоём.

Ты ведь веришь в меня... И ни
клятв, ни письма...
Только рук теплота, только
близость щеки...

Эту нежность свою навсегда
сбереги,
Не отдай никому.
Ты все знаешь сама.

Андрій ЯРМУЛЬСЬКИЙ

ТАК БУЛО

Що зелене листя (як не б'ється)
Рвуть вітри осінні без жалю,
Я не плачу, і усе ж, здається,
Що дивлюсь на молодість свою...
Скільки слів не сказано душевних!
Скільки не дописано рядків!
Та кого, кого винити?... Певно,
Я за них боротися не вмів.
І писав з закутою душею,
І слова сушив на сухарі.
То не вірші—моці із музею!
Але їх хвалили друкарі.
Ні, не ті, що схилені наф шифром,
Ті порвали б вірш мій—не секрет!
А ті «дяді», що бояться вихру,
Що життя вмістили в кабінет.
Що гасили полум'я у віршах,
Замість «жу» писали тихе «шу»,
Щоб чогось поганого не вийшло...
— Досить!—ім сьогодні я скажу.
Так було... та більше так не буде!
Вам чола в покорі не нагну.
Юне серце розриває груди —
Стільки в ньому сили і вогню!
Так було, та більше так не буде!
Рвуть вітри сухий іржавий лист...
Є на світі партія і люди —
Прояснів життя великий зміст!

В. МОРОЗ

З ЦИКЛУ „СЛОВО ПРО ШЛИНУ“

Чорт його знає, чим пахне солома,
Поле, чи вітром з далекого дому,
Чи українським п'яним чебрецем?
Ляжеш, зарнешся в неї лицем,
Тіло розправиш—і зникне утрома...
Чорт його знає, чим пахне солома.

Ми зібралися в коло — сільські і
студенти.
Тихим сумом розлився вечірній
туман...
І, як завжди буває в подібні
моменти,
За село всіх покликав баян.
Там надовго прощалися друзі
цілінні.
Може хто випадково й сльозу не
зборов...
Там надовго прощалася з другом
дівчина,
І з любов'ю прощалась любов.
Ми зібралися в коло — сільські і
студенти.
Тихим сумом розлився вечірній
туман.
І, як завжди буває в подібні
моменти,
Нас помріяти змусив баян...

Ю. АМБРОЗ.

(Далі буде).

Редактор І. М. ДУЗЬ.

НАВКОЛО ЄВРОПИ

(Продовження. Початок в №№ 24, 25, 26, 31, 33).

Морський вокзал розміщений в центрі міста. На просторій площі муніципалітету нас чекають автобуси, на кріслах яких розкладені пакети з путівниками по Італії. Ми озброїлися планами Неаполя, Рима, Помпеї, схематичною картою околиць Неаполя. Вуличні торгівці тут же пропонують нам книжечки з кольоровими видами Неаполя, наміста з перламутру і коралів—місцеві сувеніри. За сувеніри беруть не лише італійські ліри, але й американські долари, адже Неаполь — одна з баз НАТО, тут вільно розгулюють американські солдати і офіцери, тут багато американських туристів і людей, які приїхали в Італію заради «бізнесу».

Три доби повинні провести ми в Італії — програма наших екскурсій

дуже широка: відвідання розкопок міста Помпеї, що загинуло під час вибуху Везувія в 79 році нашої ери, одного з мальовничих куточків Італії—півострова Соренто, острова Капрі, дорогого нам згадками про О. М. Горького, і, нарешті,—поїздка у «вічне місто» Рим.

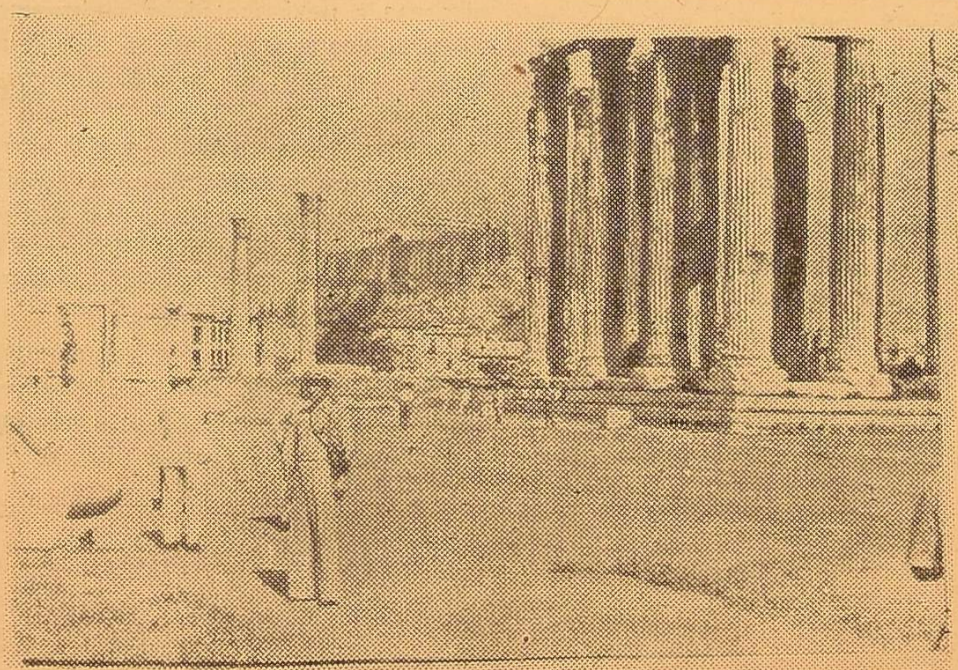
На превеликий жаль, фірма «ЧІТ» не запланувала огляд самого Неаполя, його багатих музеїв. Довелося задовольнитися в основному тим, що було видно з вікон автобусів, та короткими прогулянками в центрі міста у вечірні години.

Неаполь — місто контрастів. Розкішний центр, набережні з яскраво освітленими вітринами магазинів і вікнами ресторанів, нарядна публіка,—і тут же маленький хлопчик років шести мовчки простягає руку за

милостинею. В Неаполі багато пам'ятників, які являють собою художню цінність, але гід з іронією звертає нашу увагу на залізобетонну піраміду — дзот військового часу, що стоїть на одному з людних перехрестків. Давно закінчилась війна, Італії ніхто не загрожує. Для чого зберігати цю непривітну сіру громаду, що заважає рухові? В Неаполі є багато зруйнованих війною будинків. У багатьох італійців немає задовільного житла, вони живуть в напівзруйнованих халупках, що утворюють район неаполітанських нетрів.

Нам довелося відвідати неаполітанські ресторани, там частували нас національними блюдами, до складу яких входили незмінні макарони у багатьох видах (особливо запам'ятались спагетті—дуже довга вермишель, яку недосвідчена людина ніяк не може взяти на виделку), а також «фрукти моря» — риба, креветки і... восьминоги. В ресторанах для нас виконувались національні пісні і танці, неодноразово добрі тенори співали знамениті «Санта Лючія» та «Вернись в Соренто», але яким неприємним контрастом була для нас кафешантанна співачка в дуже декількованому платті з позолотою, яка поганим голосом співала якісь бульварні пісеньки і при цьому звивалася, немов змія.

Розповів ще про один епізод, який сильно вразив нас. При виїзді з Неаполя наша машина була зупинена. Виявилось, що далі починається приватна дорога, за проїзд по якій на автомобілях потрібно платити, а пішки по ній ходити зовсім заборонено.

Афіни. Акрополь.